

Sygn. akt VIII Pz 146/18

POSTANOWIENIE

Dnia 2 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Grzegorz Tyrka (spr.)

Sędziowie: SSO Teresa Kalinka

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

po rozpoznaniu w dniu 2 stycznia 2019 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. B.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o zapłatę, sprostowanie świadectwa pracy

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie przewodniczącego w Sądzie Rejonowym w Zabrze

z dnia 21 sierpnia 2018r. *sygn. Akt* IV P 302/17

p o s t a n a w i a:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powód R. B. wniósł pozew przeciwko pozwanej Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B., domagając się zasądzenia na jego rzecz wszelkich przywilejów związanych z deputatami węglowymi i innych ekwiwalentów.

Na posiedzeniu wyjaśniającym w dniu 26 lipca 2017 roku powód pytany, jakich kwot żąda, wskazał, iż ich wyliczenie jest rolą sądu. Nie podał również konkretnych okresów, za które domaga się kwot pieniężnych.

Zarządzeniem przewodniczącego z dnia 12 września 2017r. sygn. IV P 302/17 zwrócono pozew – na podstawie art. 130 § 2 k.p.c.

W uzasadnieniu zarządzenia wskazano treść art. 187 § 1 k.p.c., art. 126¹ § 1 k.p.c., art. 130 § 1 k.p.c., to jest braki formalne, które uniemożliwiają nadanie sprawie biegu.

Powód złożył zażalenie na wyżej wymienione zarządzenie, wnosząc o jego uchylenie.

W zażaleniu podniósł, iż przewodniczący źle go zrozumiał, ponieważ nie żądał on, aby sąd wyliczył jego ekwiwalenty węglowe, lecz aby sąd zobligował do tego pozwaną, ponieważ to pozwana posiada całą dokumentację kadrowo-księgową i to ona powinna wyliczyć kwoty mu należne. Powód domagał się również by sąd zobligował pozwaną, ażeby dokonała sprostowania jego świadectwa pracy i wypłaciła mu odprawę. Nadto wskazał, że żąda od pozwanej wypłacenia odprawy, ekwiwalentów i odsetek za cały okres pobierania przez niego renty inwalidzkiej w wysokości co najmniej 180.000,00 zł.

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2018 roku w sprawie VIII Pz 11/18 Sąd Okręgowy w Gliwicach uchylił zaskarżone zarządzenie.

Na uzasadnienie podano, że przepis art. 126 k.p.c. wskazuje wymogi jakie powinno spełniać każde pismo procesowe. Dodatkowo zgodnie z treścią art. 126¹ § 1 k.p.c. w każdym piśmie należy podać wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu zaskarżenia, jeżeli od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego, a przedmiotem sprawy nie jest oznaczona kwota pieniężna. Nadto art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. stanowi, iż pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna. Zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c. jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. W myśl § 2 po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu.

Sąd Okręgowy podniósł, że w niniejszej sprawie wniesiony pozew jest obarczony brakiem formalnym, ponieważ powód nie wskazał wartości przedmiotu sporu w zakresie każdego żądania. Tak zgłoszonemu żądaniu nie można nadać biegu. Powód mylnie oczekuje, iż to sąd lub strona pozwana za niego ustalą i podadzą ewentualnie należne kwoty. Zasada kontryktoryjności uniemożliwia bowiem takie działania sądu.

Sąd Okręgowy uznał, że art. 130 § 2 k.p.c. nie miał zastosowania. Zgodnie z art. 468 § 1 k.p.c., który dotyczy spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, sąd podejmie czynności wyjaśniające, jeżeli przemawiają za tym wyniki wstępnego badania sprawy, a także gdy sprawa nie była przedmiotem postępowania przed komisją pojednawczą, chyba że czynności te nie przyspieszą postępowania lub są oczywiście niecelowe z innych przyczyn. Zgodnie z jego § 2 pkt 1 czynności wyjaśniające mają na celu usunięcie braków formalnych pism procesowych, w tym w szczególności dokładniejsze określenie zgłoszonych żądań.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że Sąd Rejonowy zastosował art. 468 k.p.c. Postępowanie wyjaśniające nie spowodowało jednak usunięcia braków formalnych pozwu. Pomimo tego zaskarżone zarządzenie jest wadliwe ponieważ art. 468 k.p.c. jako przepis szczególny wyłącza możliwość zastosowania art. 130 § 2 k.p.c., to jest zwrotu pozwu z powodu nieusunięcia braków formalnych.

Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszej sprawie powód nie został wezwany do usunięcia braków formalnych pozwu i nie został pouczone, że nieusunięcie tych braków w określonym terminie skutkować będzie zwrotem pozwu.

Sąd Okręgowy postanowienie wydał na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze orzeczenie Sądu Okręgowego, zarządzeniem z dnia 5 czerwca 2018 roku przewodniczący zobowiązał powoda do wskazania: a) jakich konkretnie kwot domaga się tytułem: odprawy, ekwiwalentu, b) od jakich kwot domaga się odsetek i od jakich dat, c) za jaki okres, a to pod rygorem zwrotu pozwu. Nadto, Przewodniczący zobowiązał powoda do podania, czy podtrzymuje żądanie sprostowania świadectwa pracy – w sytuacji, gdy Sąd postanowieniem z dnia 12 września 2017 roku przekazał do (...) Oddział w K. sprawę w części dotyczącej zaliczenia do stażu okresu

pobierania nauki w szkole zawodowej – pod rygorem przyjęcia, iż podtrzymuje żądanie sprostowania świadectwa pracy – w przypadku podtrzymania żądania sprostowania świadectwa pracy powód został zobowiązany do wskazania, w jaki sposób ma być sprostowane świadectwo pracy – w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu w tej części.

Powód nie wykonał zarządzenia przewodniczącego. Powód podał, że to sąd winien zobowiązać pozwaną do dokonania stosownych wyliczeń. Powód zwrócił się o wydłużenie czasu do wykonania zarządzenia, bowiem zwrócił się do pozwanej o stosowne wyliczenia.

Zarządzeniem z dnia 21 sierpnia 2018 roku przewodniczący zwrócił pozew.

Na uzasadnienie podano, że pozew jest obarczony brakami formalnymi, których powód nie usunął ani w toku postępowania wyjaśniającego, ani po wezwaniu przewodniczącego pod rygorem zwrotu pozwu. W związku z tym sprawie nie można nadać biegu. Przewodniczący podał, że ani Sąd Rejonowy, ani pozwana nie są uprawnione do uzupełniania braków formalnych pozwu. Przewodniczący dodał, że 7 dniowy termin do usunięcia braków formalnych jest terminem ustawowym i nie podlega przedłużeniu.

Powód wniósł zażalenie na zarządzenie przewodniczącego z dnia 21 sierpnia 2018 roku, domagając się jego uchylecia. Na uzasadnienie podano, że sąd nie pomógł powodowi poprzez zobowiązanie pozwanej do podania danych, celem uzupełnienia braków formalnych pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zażalenie powoda zasługuje na uwzględnienie, jednakże z innej przyczyny, niż podana w środku odwoławczym.

Inicjując rozważania prawne, należy wskazać, że w zakresie roszczeń majątkowych właściwy dla rozpoznania sprawy był Sąd Okręgowy (art. 17 pkt 4 k.p.c.), bowiem powód w pierwszym zażaleniu dopiero ustalił łączną wartość przedmiotu sporu na kwotę 180 000 zł. Sąd Rejonowy, badając pozew pod względem braków formalnych nie dopuścił się nieważności postępowania (wniosek z art. 379 pkt 6 k.p.c.).

Należy podnieść, że w sprawach o roszczenia pracowników przewidziany jest odrębny tryb postępowania, mający na celu odformalizowanie procesu i ułatwienie dochodzenia roszczeń. Temu celowi służy wyżej cytowany art. 468 k.p.c., który - odmiennie, niż art. 130 k.p.c. - przewiduje usunięcie braków formalnych na posiedzeniu sądowym (wyjaśniającym), na które wzywa się strony osobiście. Norma prawna zawarta w art. 468 k.p.c. jako norma szczególna wyłącza możliwość zastosowania art. 130 § 2 k.p.c., to jest w tym wypadku zwrot pozwu z powodu nieusunięcia braków (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 1974 roku, w sprawie II PZ 3/74, opublikowane w Lex nr 14244).

Sąd Rejonowy był związany treścią uzasadnienia Sądu Okręgowego z dnia 4 kwietnia 2018 roku w sprawie VIII Pz 11/18 i nie powinien był zwracać pozwu w następstwie niewykonania zarządzenia przewodniczącego przez powoda.

Należy zwrócić uwagę, że jeżeli w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego i stosownego wezwania przewodniczącego, powód nie sprecyzował żądań, to sąd powinien zawiesić postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. Wówczas powód będzie mógł w ciągu roku od daty wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania usunąć braki formalne pozwu podane w zarządzeniu przewodniczącego z dnia 5 czerwca 2018 roku (art. 182 § 1 k.p.c.) albo samodzielnie, albo przy pomocy profesjonalnego pełnomocnika. Należy powtórzyć, że niedopuszczalne jest, aby sąd zobowiązywał przeciwnika procesowego do uzupełniania braków formalnych.

Zażalenie powoda zostało uwzględnione z powodu oczywistego naruszenia prawa, a to art. 468 k.p.c.

Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c.

Rolą Sądu Rejonowego będzie zastosowanie art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst Dz.U. 2018 roku, poz. 300), to jest zwrot opłaty od zażalenia.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia